

*Іоанні
Богомилі*

**Тріумф
Богині-
Діви-
Матері**

ВЕРЕСЕНЬ 2017 • ЛЮТИЙ 2018

ІСПАНІЯ

КОЛІРІЯ

УЖГОРОД 2019

В переливах сонячних спектів

ПЕРЕДМОВА

Щоб увійти в сферу цієї незвичної книги, треба передусім забути про існування силабо-тоніки і всього пласту літератури, який вона породила. Друга умова – повернення до витоків усної народної творчості і тої благословенної пори, яку називаємо ‘золотим віком’, коли людина жила в гармонійній єдності зі світом природи і могла споглядати світлий лик Доброго Отця Небесного.

Але ця книга – не тільки повернення, вона – сонячний прорив у майбутнє. Її місія висока і благословенна: замкнути коло духовного поступу людства. Поступу важкого, більш латентного, ніж видимого, що відбувається усупереч усім темним силам зла, під тотальним пресом Деміурга.

Книга, яка наводить фокус духовного зору, відмиває від лепу вікових нашарувань, пробуджує совість і стрясає сон душі.

Людина постала словом, і слово має пробудити її від земного сну-переліпки, вказати шлях порятунку, врятувати для вічності.

Зрозуміло, що це слово має бути особливим, незвичним, золотим.

Стара поетика тут не чинна.

Усталені рими і форми не дієві.

Навіть саме означення 'поезія' неприйнятне і не-посутнє.

Тому – полігійнії, коліриади, глоріада, народне причитання із сотнею спектрів білого ('Добре на Білому кораблі в білім оболоні Мінне!').

Зрозуміло, що навряд чи можна легко, безнатужно і з першого разу увійти в стихію цієї книги. Навіть для тих, хто добре обізнаний з творчістю Іоанна Богомила. Тут мало естетичної підготовки, духовної практики і читацької довіри до автора. Мало навіть любові, хоча саме вона є тою великою передумовою стягання Святого Духа і отримання золотих ключів, якими відкриється сезам Великого Стилю поета-помазаника. Мало неба над головою, потрібне небо в душі, потрібно побачити на горизонті заграву Нової Богоцивілізації.

Прийде час, коли цю книгу розберуть на цитати, завчать напам'ять і послуговуватимуться нею як хрестоматійним підручником, але щоб це сталося, має просурмити золота зоря Ранку Сварожого і увійти у законні права Нова Богоцивілізація, провидцем і першо-прохідником якої є отець Іоанн.

Ця книга витримує критерії подвійного і потрійного читання, тому що вона незглибима, але це стається не тільки після того, як читачеві вдається осягнути її глибини, а коли книга прочитає читача. Така тайна великого, воістину божественного тексту, що народився не тільки з волі автора, а й Того, Хто продиктував його.

Перше диво, яке має звідати той, хто бере її в руки, це те, як народно-пісенний склад накладається на горний дух, зливається з ним, являючи неймовірної сили і краси текст-мелодію. Це той випадок, коли музикою стає все: любов, осяяння, злиття з Богом, розщеплення слова.

Ця книга дозволяє відчутти безсмертну душу, високий подих божественного логосу, вона розчиняє у собі буття кожного, хто входить у неї. Тут слово абсолютно вільне від матеріалістичної риторики, звичних синкоп і пауз, ватяних слів силабо-тоніки, магічної метафорики, штучних симфор і каскаду тропів, що покликані ошелешити, приворожити ‘чарами-чакрами’, а отже й приспати душу і сумління читача.

Ця книга пробуджує голод мислі і залишає після себе невимовну радість, яка скупана в повені сліз.

Тут навіть найменше слово болить найдужче, але болить, щоб зцілити, здерти з душі фарисейський бруд і блуд, таким чином захищаючи, знеболюючи від дійсності.

Добра любов і добра невинність

перемагають світу сього проминальну хвилиність.

Чистота серця і совісті важливіші від таланту.

Боже борони ставитися до чистоти устоїв халатно.

Тут кожна фраза сповнена жагою небесного тяжіння і прозріння, тут звучить високий дзвінко-блакитний солоспів, який, очевидно, почує наша душа після Великого Переходу.

Ця книга – туга за Добрим Богом і досконалою людиною, високою гармонією неба і землі.

Нею хочеться впиватися і дихати.

Можна говорити про складну художню структуру композиції книги, багатозначність тексту – візуальну, звукову і горну. Можна осмислювати і аналізувати сповідальну форму викладу, багатозначність символів і незглибимість архетипів, високі сенси і значення творчих осяянь, проявлених на рівні фрази і строфи, можна дошукуватися тайн преображення, вглибати у виміри вічності, долати разом з автором вікові табу... Все це є, усе це відкривається допитливому і пильному оку, але головне не те, а висока тайна тайн, замкнута між словами, яку відчути можна тільки душею і яка для слова залишається невловною.

*О радість радійниця з батьками небесними!
О непередбачений захват, невимовний словесно!*

Три кити, на яких тримається світ отця Іоанна – Любов, Доброта і Віра.

Любов всеохопна, вогненна, всепоглинаюча.

Доброта, яка постійно примножується і перебуває у ненастанному русі та зростанні.

І віра – не функція душі, а сама душа в її межовій відкритості.

Ця книга справляє вселенське враження, маємо не чергову збірку, а неохопний мегатекст без видимих меж. Але що цікаво: величне, небесне, всесвітнє тут складається з безконечно малих величин, являючи незашореному зору те, як вічність замкнена у миті, а всесвіт в атомі.

Вражає не тільки поліфонія звучання, багатозначність змісту, складні ходи підтексту, а й широкий спектр настрою. У різних строфах, полігімніях, глоріадах, коліріадах він різний. І кожен з розділів ‘Сад архетипів I’, ‘Сад архетипів II’, ‘Пісня тих, що не пізна-

ли зла', 'Глоріада' 'Мирро миротвері', 'Партитура Богоцивілізації', 'Дух всеблагий жених Бонеспрі', 'Світлова декларація непорочного серця', 'Різдво Богоцивілізації (новорічна)', 'Постскриптум' – це різні душевні стани автора, які за непізнаними законами творчості й любові передаються читачеві. Тому ця книга сприймається і проходить через душу як щоденник, в якому небуденна миттєвість життя увічніюється у слові й пришпилюється до паперу.

Тут золоте перехрестя особистого і загальнолюдського, земного і небесного, минушого і нетлінного. Автор не цурається переживання своєї екзистенції в часі, якщо вона підпорядкована загальній меті, не уникає довірчої розмови про себе, якщо вона підсилює сповідальний дискурс.

Не беріть мене як заручника на поруки.

Не Христос я потенційний і не Будда сторукий.

Відлежувався з півстоліття поряд із Серафимом*

в калюжі під Бузулуком.

Піду з ним на Тоцький атомний полігон

добровольцем

перемогти совкових дракона з драконицею.

На окрему розмову заслуговує народне, архетипне, родове слово, так дбайливо, любовно і ретельно плекане автором, слово, в якому замкнута дух давнини і гарячий подих прийдешнього, сльозу і аромат нетлінних мощей Євфросинії, Олександра Івановича Шилова, Кіндратія, Серафима, Порфирія, 'сонму помазаників із доброго іномир'я'.

Маємо книгу-міт, де метафізичні алузії розгортаються в просторі Росії і всього світу, де внутрішні рухи і відрухи словодумки підпорядковані єдиній меті до-

бротворення – високої зустрічі з Отцем і відкриття світу краси та непорочної чистоти Приснодіви:

Богородице Всіх радостей радосте, радуйся!

Земля повертається на 180 градусів

від падіння до святості.

Богине Вічного Дівства, радуйся, радуйся!

Душем благодаті очисти землю від похоті

наносу мушиного

і помазаника піднеси до небесних вершин його.

Можна говорити про неабияку ускладненість словника, архаїчні звороти і надмірну наукову термінологію, непрості голограми і міфологеми, але автор не хоче опускатися до надмірної спрощеності, що загрожує мертвописом, його словник має бути особливим, здатним перетривати у часі, а міцна і неподатлива матерія слова спроможна вмістити в себе уся широту знань.

Ця книга дарує читачеві і таку неперепутну радість як вибирування незвичних словосполучень, несподіваних зворотів і авторських неологізмів, ніби своєрідних перлів, що розсипані по всій структурі тексту. Тут 'Сад Архетипів', 'Москва в кустодієвському дизайні', 'брак земнородних і пантеонів', 'душі з непорочною міткою', 'земля на куриних ніжках', 'меч Зороастра', 'пізнавальні знаки Землі', 'аристократи духа', 'христовіри в інтер'єрі', 'руська радільниця', 'не тайна – Брачна вечеря', 'телефотоательє пам'яті', а також вишукані й глибокі афоризми, такі характерні для творчого стилю о.Іоанна: 'В Гулагу тільки й можна досягти безсмертя', 'В дівстві безпечно, як в єгипетському саркофагу', 'Нема нічого крім любові', 'Росія відплила в Сад Архетипів', 'Серце ближнього – небесна чаша', 'людина народжується'

ся соборною, а не одинокою’, ‘Наслідки угод із совістю якнайфатальніші. Не відмолиш їх ні на псалтирі, ні на євангелії’, ‘Зі спецслужбами знатися – що з ведмедиськом-людодом’, ‘Нічною радійницею дівствено красен’...

За кожною строфою і катреном, за кожним двовіршем, якими автор традиційно завершує книгу, – ‘симфонія тишини з хоровою всеношною’, ‘зámки вишньої любові’, ‘сни віку сього’, ‘аромати нічної молитви’, а ще божественні референції, безодня буття, відлуння внутрішніх борінь і світової турбулентності, катарська любов до світу і людини, почуття і настрої, стиснуті до осяйної крилатості афоризма, зримої візії виокремлених кадрів.

Ця книга – плід важкої праці душі і мозку, совісті і пам’яті, високої реалізації таланту, який ні на мить не дає спокою (‘О пам’ять! О совість, працюйте цілодобово!’), подвиг духу, де кожне слово омите сльозою, часто кривавою.

Це книга-чаша, яка ‘уводит душу от земной суеты в архитектурические вокруг земли насажденные сады’, дарує світлові тіла і увсеголос провіщає, що ‘лавр зазеленів і розквітла гілка Іоаннова’ (!!!).

Білих корабелів відкрилась в центрі Києва

квітуча лавра

на честь через сім століть зазеленилого лавра.

Для творчої людини старості не існує. Творчість – голос молодості, в якому високе і безсмертне відлуння вічності, золоте сіяння душі, що запрагла проявитися у слові.

*Петро Сорока,
письменник, член Міжнародного ПЕН-клубу
(Україна, Тернопіль, 2018р.)*

Поетична Одигітрія

Поезія отця Іоанна - Одигітрія-путеводителька. Кожен поетичний рядок, пронизлива думка, юродивий образ пробуджує від ілюзорного сну тривимірного земного кінематографа. Незримим доторком висікає в серці іскру-жагу пізнання істини, захоплюючи таємничими лабіринтами неходжених шляхів.

О, не применшуйте духовний статус поета-богопроявлення, намагаючись втиснути його в звичні рамки та ідеологічні матриці. Отець Іоанн - поет іншої цивілізації, іншого виміру, невідомих для земнородних джерел, ідеалів та шляхів.

Поезія сан-сальвадорського світильника подібна до полярної зірки, ранкової Аврори, що висвітлює шлях земному мандрівникові. Куди веде поетична Одигітрія Іоанна Мінне? Ні, не в обітовані землі, не в астрально-буддистську нірвану і навіть не в рай... В пустелю. Знають просвітлені мудреці: для катарсису годі й шукати середовища ідеальнішого. У короткий термін душа звільняється від настирливих химер, омертвілих штампів і стереотипів.

В отці Іоанні знаходять опору видатні діячі науки, культури, мистецтва. Черпають з невичерпного джерела вогненний дух життя за останньою правдою, утверджуючись в гіпербореїських архетипах незламного добра. У ньому дивним чином уживаються геніальність і простота, глибока мудрість і наївна невинність, фонтануюче натхнення і непохитний спокій, найвища радість і пронизливий плач, трансцендентальний політ і

упокоєнний відпочинок, фанфарний магніфікат і блаженство безмовності.

Духовний процес народження поезії отцем Іоанном відбувається в особливому тілі світла. Одягнений в тіло світла шукає за допомогою поетичного слова наділити в тіла світла своїх послідовників.

Справжнім поетом сьогодні назвуть не того, хто звичаївся до мистецтва словесної магії, витонченої маніпуляції римами, алегоріями, метафорами, але того хто активно досягнув духовної досконалості. Найвище призначення поезії – допомогти людині стати богом.

Осмислюючи феномен особистості отця Іоанна, розумієш: поет – це перш за все кришталєво чиста совість. Поетом може стати тільки той, хто відкине магніти світу цього: кар'єру, багатство, славу, комфорт. Хто не запродасться сильним світу цього, які спокушають грошима, комфортним благополуччям, мільйонними тиражами, престижними сценами, телестудіями, інтерв'ю, високими знайомствами. Спокусишся, купишся на одну з принад, продаси совість – перестаєш бути поетом, хоча б при цьому активно друкувався, миготів на телеекранах і шпальтах преси, мав славу генія і живого класика.

Отець Іоанн не продався, хоча спокушали. Не замислюючись віддав перевагу небесному над земним.

В силу унікальної вісті солов'їногорському поетові дано міжгалактичний ефір. Його життєстверджуючий голос звучить на всі світи, скидаючи віроломних узурпаторів-самозванців і стверджуючи силу і владу добрих, людинолюбних світоуправителів.

*Хіба світом правлять ротшильди,
рішельє, робесп'єри?
Білі корабели, христии, христовіри!!!
Вони – богом обраний світовий уряд,
прямого в Царство Боже проводу.*

Як і належить помазаникам, отцю Іоанну дано унікальний дар – читати людину очима софійної премудрості, милосердними очима агнця-христа, який з любові бере на себе скорботи, фатум і хрест обранців. Хто здобув довершену чистоту і повноту божества, тому дано у чудесний спосіб свідчити зсередини самої людини, керуючись єдиним мотивом – любов'ю. Ніжним співчуттям і добротою просякнуті кожна його юродива думка і шифропис-слово. Натхненням духа, еманациєю світла помазаник входить у внутрішній світ ближнього, ким би він не був – вокзальним невдахою-бомжем, статусним вельможею, наркоманом, прем'єр-міністром, суїцидним, естрадною зіркою. Мандрує його темними лабіринтами і закутками в пошуках загубленого божества.

*Двоє. Грааль? Не втекти від самотності.
Чи то сміятися, чи плакати хочеться.
І утр'юх, і вдесьтьох – порожнеча самотності.
Божества несумісний начерк чи почерк.
Людина до кайфів спільних охоча.*

*В столі куна рукописів. Пістолет проржавілий.
Прости мене, грішного, Царице, помилуй.
Геній-прожектор і аристократка сердешна.
Вранішня кава, бутерброд і яєшня.*

*Зустрілися бозна-де на асфальтному перепутті.
Фільм знімався чверть віку в кімнатній студії.
Притерпілися, за ніч проплакали очі.
Стомлений старий уві сні щось тихенько бурмоче...*

‘Портрет двох’

У сомнабулістичному світі нісенітниці, розгулу аморалізму і тотальної несправедливості поет прагне нагадати людині про її найвище покликання – пересотворити себе зсередини, зробити фундаментальну духовну зміну, звільнитися від самозатравленого, невротичного, амбітно-егоїстичного ‘я’. Ні, не повчає моралізаторськи, не усовіщає, вказуючи на недоладності, а захоплює за собою. Бажаючи висікти одвітну іскру в серці провіденціального співрозмовника і власним прикладом допомогти поміняти траєкторію долі від фатальних приписів і зодіакальної приреченості до просвітління, по-батьківськи турботливо допомагає увійти в вогняне горнило катарсису. І, якщо душа відгукнулася, прокинулася, зробила перший крок до досконалості – поет виконав свою місію!

*Афанасій Кормчин,
Київ*

*Тріумф
Богині-Діви-Матері*

*вересень 2017 –
лютий 2018
Іспанія*

БОГОР`ОДИЦЕ ВСІХ РАДОСТЕЙ РА`ДОСТЕ,
РА`ДУЙСЯ (мн.)
В ХРИСТОВІ`РСЬКОМУ СОЛОВ'ІНОГ`ОРСЬКОМУ*¹ РАДІ`ННІ!
ПОВЕРНІ` СВІТ НА 180` ГРА`ДУСІВ
ВІД ПАДІ`ННЯ ДО СПАСІ`ННЯ.

---

¹ Відмічені зірочкою поняття і персоналії висвітлюються в глосарії в кінці книги.

Тріумф Непорочно́го Зачаття

- ¹ Я – НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ.
Тріумф Цариці-Госпожі-Богині-Діви-Матері!
Первородна Непорочність, Начало, Зачаття.
За другим народженням – приголомшливим, звище-
смутки прадавні у земнородного ті ще.
- ² JE SUIS LA CONCEPTION IMMACULÉE².
Замість вертепу спокусниці – Чертог Богині Мінне!
- ³ I AM THE IMMACULATE CONCEPTION.
Добрий Отець не буває розсердженим –
мирний напрочуд, прихильний і стриманий.
Римський Люцихрист буде ним скинутий!
- ⁴ YO SOY LA CONCEPCIÓN INMACULADA.
Вічного дівства преблагоуханні аромати.
Парфеногенез двох дивно залюблених,
що зло і похіть відкинули з пелюшок.
- ⁵ JO SOY ERA IMMACULADA COUNCEPCIOU.
Обожнюю. Дякую. Боготворю.
Порча, як виявилось: рівна нулю.
Heavenly Mother, thank you!³
- ⁶ Коли Білий корабель* на капітальному ремонті,
Стійте по-лицарськи в Непорочності Первородній!
- ⁷ Древо життя розквітає від діафрагми до передсердя,
переводячи тіло на лад безсмертя.

---

² Я є Непорочне Зачаття (фр., і далі – англ., ісп., оксит.).

³ Небесна Мати, дякую тобі! (англ.).

- ⁸ Земля звеселилася у сферах богоподружжя –
жоден гуманоїд яйцеголовий її не порушить.
- ⁹ Годі абортів, пробірок, контрацептивів і клонів –
шлюб земнороджених і пантеонів!
- ¹⁰ Радуйся, Лурдська, Солов'їногорська, Бернадєттина*.
Радість соборного кругового радіння!!!

25.01.2018

Непорочна гілка. Зачаття. Білих корабелів* флотилія
із тамплієрського доброго іномирія.

Непорочний Промисел не підозрює про тяжкі наслідки,
Катастрофи, нещастя та узурпації.
Сім тисяч років, як агнець покірний,
по-дзенбуддійськи в темниці страждає безмірно.

Поїзди Непорочного Зачаття мчать в поселення
Мелхіседекове,
а на станції пусто, нікого – о друже мій, де ти є?

Проти отруйної популяції Ротшильда-Сороса-Рокфеллера
незнищенне Первородної Непорочності дерево!
Непорочне Зачаття посеред Саду Архетипів розквітло,
сліз мученицьких росюю полите.

Всецарице, піднеси Непорочнеє Твоє Серце
як дарунок новонародженому богомладенцеві.
Хто захистить його, як не ти, серед зла і пороку?
Ти – Премудрість, Провісниця доброго Бога.

А душ з непорочною міткою по землі бродить сила-силенна,
і кожна шукає очищення і обоження, богонатхнення.

У надсвітнім ефірі прочитай, Всецарице,
2018-го меморандум,
що розселить богородичних женихів та христових невіст
по брачних палатах.

Королева Гвіневра в бігах оселилась
на Сан-Сальвадор Вердадеро,
адже чисте сумління не купиш за євро.
Наслідки угод із совістю якнайфатальніші.
Не відмолиш їх ні на псалтирі, ні на євангелії.

Премудрість свої часи має, міри та строки.
Людина народжується соборна, не одинока.
Осамотів, бо на віртуальний інтернет-вірус вловився.
З пів віку сиди собі і не рухайся з місця.

Криптовалюта. Криптоіудаїзм. Домашній робот-роботяга
по лінії негативних наслідків зодіаку.
Неосовок у відбитку технократизованого гулагу.

Отче, навчи мислити в плані перспективи і наслідків,
щоб уникнути банкрутства, неврозу й нещастя.

Нема й не було гріха гіршого за стукатництво
у священника, що совісті позбавлений начисто.
Кадебістських досьє канцелярія видасть іще не такої.
З остраху у спадкоємців їхніх спричиниться параноюя.

Не читайте досьє, що написані кров'ю агнів і агниць.
Як потрапив на землю? Адресу сплутали там десь

богині судеб з канцелярії Лахесіс та Кліо.
Мозок заклинився у оІ во⁴,
виконавця обов'язків кормчого, старпома, матроса,
прийнятого на корабель для подолання неврозу.

Божевільний експрес

Куди несеться цей потяг шалено?
В країну темного ретро під мошкарою модерну.
Неосовок гуде в спину і наступає на п'яти
крадькома, непомітно, нахабно.

Зволай, повстань, правдолюбцю, і Дім Брехні рухне.
Як замість живого Будди з цементу сторукий,
замість живого Христа – судія Яре Око,
на голові як у трансвестита жіночі локони.

Двері запер – й розкручуй собі кундаліні із куприка в маківку,
мліючи в затишку атмосфери кімнатної,
поки подружка літнього віку
не натисне на кнопку дверного дзвінка тобі.

Дияволоцивілізація шугає в квартиру
американським торнадо.
Тільки те й робив, що грішив безоглядно.
Заспокійся. Попереду довга ще вічність.
Є про що думати, недоладно людиною народившись.

Щастя не купиш на дешеву оферту,
міркували Гете, Верді і Монтеверді.
А в Росії переможцем виборів стала Курочка Ряба,
голова виборкому – дядько Хоттабич.

І як тільки встиг наробити стільки помилок?
У брудному ставку наловити з піввідра рибок –
кішка отруїться, вже не кажучи про сімейку,
що розсілась на лавці у сусідньому скверику.

Не по-пастернаківськи вирощував на городі картоплю.
І кумир мій – Бог любові, а не Арістотель .
Ти приходи, Душара-козаче⁵, з месопотамського долу.
Проявися на старовинній середньовічній іконі.

...А експрес усе мчить, і біжить без упину.
Вести бесіду доведеться не готуючись ні хвилини.

Поїзд мчить. Пасажири на місці –
хто в м'якому вагоні, хто в кріслі.
На кінцевій зупинці розійдуться нарізно.
І мені час збиратись. Пакую валізку.

Псков? Дзета Ретикулі? Що за місто на карті?
Божевільний експрес не відповідає ні Ясні, ні Арті⁶.
Мчить кудись бозна-як, без чіткої дороги.
У багажнім вагоні ховається втікач одинокий...

25.01.2018

---

⁴ *ol vo* – юродива аббревіатура: отця Іоанна виконуючий обов'язки.

⁵ *Душара* – добре божество древніх арабів. Чоловік Аллат, верховної богині доісламського сходу. Організатор світової гармонії і вселенського порядку.

⁶ *Арта* зороастрійською – добрий універсум і його коні. *Ясна* – шлях, котрим досягаються ці чесноти в неадекватному середовищі, де їх практично неможливо втілити. – Авт.